

Skatteministeriet

Den 8. juni 1993

Folketingets Skatteudvalg har omdelt forvaltningschef Niels Kiils artikel i Politiken den 25. maj 1993 (L 283 – bilag 3).

I artiklen efterlyses der en forklaring på et spørgsmål om tre familiers skattebetaling. De tre familier har lige stor samlet indkomst, men betaler efter de gældende regler ikke det samme i skat. Familierne har en forskellig fordeling af indkomsten mellem ægtefællerne, og som det nævnes, er årsagen til forskellen i skattebetaling, at bundfradraget for 12 pct.-skatten ikke kan overføres mellem ægtefæller. Derved får familier, hvor den ene ægtefælle tjener hele indkomsten, en lidt højere skat.

Der er imidlertid flere gode grunde til, at systemet er indrettet på denne måde.

For det første er det ikke rigtigt, at familierne har samme skatteevne. Det koster penge at være på arbejdsmarkedet, og de familier, hvor begge ægtefæller arbejder, har en række udgifter, som familien, hvor den ene part er hjemmegående, ikke har. Det gælder udgifter til fagligt kontingent og a-kasse, transport til og fra arbejde og ikke mindst børnepasning.

Hertil kommer, at en hjemmearbejdende ægtefælle også bidrager til familiens økonomi gennem sit arbejde i hjemmet. En husholdning, hvor begge ægtefæller er på arbejdsmarkedet, medfører for de fleste en merudgift. Der er derfor megen rimelighed i, at det omtalte bundfradrag er knyttet til den enkelte person og ikke kan overføres mellem ægtefæller.

I det fremsatte lovforslag L 283 erstattes 12 pct.-skatten af en topskat på indkomster over 247.200 kr. (1994-niveau). I grundlaget for denne skat indgår personlig indkomst og positiv nettokapitalindkomst over 20.000 kr. for enlige og 40.000 kr. for ægtepar. Bundfradraget i kapitalindkomst kan altså overføres mellem ægtefæller. Dette hænger sammen med, at det ofte er tilfældigt, om f.eks. renteindtægter

og -udgifter er placeret hos den ene eller den anden ægtefælle. Derimod kan bundfradraget på 247.200 kr. ikke overføres mellem ægtefællerne.

Skatteomlægningen vil imidlertid føre til mærkbare skattelettelser også for familier, hvor hele indkomsten tjenes af den ene ægtefælle. Der henvises nærmere herom til besvarelsen af udvalgets spørgsmål 40 (L 283 – bilag 35).

For ægtepar med en samlet indkomst på 300.000 kr. viser beregninger, at for hver gang ægteparret med ligeligt fordelt indkomst betaler 100 kr. i skat, betaler énindkomstægteparret efter gældende regler 109 kr. i skat. Denne forskel på 9 kr. vil efter skatteomlægningen blive reduceret til 7 kr. i 1994 og 8 kr. i 1998. I absolute tal vil énindkomstægteparret få en skattelettelser på ca. 8.500 kr. i 1994 og ca. 13.000 kr. i 1998.

For ægtepar med en samlet indkomst på 500.000 kr. vil forskellen mellem ægteparret med ligeligt fordelt indkomst og énindkomstægteparret derimod være uændret 14 kr. fra 1993 til 1994, men stige til 119 kr. i 1998. I absolute tal er skattelettelsen imidlertid betydeligt større for dette énindkomstægtepar, nemlig næsten 13.000 kr. i 1994 og næsten 25.000 kr. i 1998.

De betydelige skattelettelser for énindkomstægteparrene skyldes bl.a., at der er ret til overførsel af bundfradraget på 130.000 kr. for den nye mellemskat.

I øvrigt vil over 2 mio. skatteydere – over halvdelen af alle skatteydere – fremover alene skulle betale den nye bundskat, hvor fordelingen af indkomsten er uden betydning.

Det meget store flertal af familier kan således – uanset hvordan indkomsten er fordelt mellem ægtefællerne – se frem til lavere trækprocenter.